

ani jiné zákonné předpisy neustanovují, že je jej řešiti v řízení nesporném. Naopak z ustanovení § 16. I. dílčí novely k obč. zákona podle něhož o nároku nemanž. dítěte proti otci na výživné jest rozhodnouti v řízení nesporném jen, když otcovství bylo uznáno, kdežto jinak jest rozhodovati v řízení sporném, plyne, že o takovémto nároku, který si činí nemanž. dítě proti třetí osobě, může býti rozhodováno jen pořadem práva.

Ježto bylo v souzeném případě o takovémto nároku rozhodnuto v řízení nesporném, je celé řízení obou soudů zmatečné podle §u 41 d) zákona z 19./VI. 1931, čís. 100. Sb. z. a n. a právem to rekurentka podle §u 46. odst. 2, zákona vytýká.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. října 1932, č. j. R II, 216/32-.

Dr. Ant. Jahoda.

Zrušil-li rekursní soud usnesení první stolice, že se zamítá návrh na vydání kont. rozsudku pro nepodání žalobní odpovědi, a nařídil-li první stoliči, aby rozhodla, aniž by čekala na pravomoc usnesení napřed o námitce nepřislušnosti učiněné u prvního roku a teprve pak o návrhu na kontumační rozsudek, není dovolací stížnost proti jeho usnesení přípustna.

O d ů v o d n ě n í n e j v. s o u d u: Rekursní soud zrušil usnesení soudu první stolice, jímž byl zamítnut žalobcův návrh, aby byl vydán rozsudek pro zmeškání, poněvadž nebyla včas podána žalobní odpověď, a nařídil prvnímu soudu, aby podle § 398, odst. 2 c. ř. s. přihlížel k námitce nepřislušnosti soudu, vznesené žalovaným při prvním roku, a rozhodl znova o žalobcově návrhu.

Podle spisů nebylo o námitce nepřislušnosti soudu nařízeno zvláštní jednání, takže podle § 398, odst. 2 c. ř. s., nebyla-li včas podána odpověď na žalobu, může žalobce především toliko navrhnouti, aby byl položen rok k ústnímu přelíčení, jenž se má obmeziti na uvedenou námitku. Teprve kdyby tato námitka byla zamítnuta, jest k dalšímu návrhu žalobcovu vydati ihned rozsudek pro zmeškání ve věci hlavní.

Zrušovacím usnesením nařídil rekursní soud, aby soud první stolice postupoval v naznačeném smyslu. Tento postup bude však nutně vyžadovati jednání se stranami, protože bude především třeba ustanoviti rok k ústnímu přelíčení o námitce nepřislušnosti soudu. V takovém případě jest dovolací rekurs proti zrušujícímu usnesení rekursního soudu podle § 527, odst. 2 c. ř. s. přípustný jen tehdy, byla-li vyhrazena právní moc. To se tu nestalo, pročez bylo dovolací rekurs odmítnouti jako nepřípustný. Jeho vývody, v nichž brojí proti názoru rekursního soudu, že podání č. I. 6 není odpovědí na žalobu, nelze se proto věcně obírat.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. června 1931, R II 207/31.

Karel Jelínek.